

Gostioničari.*)

Skupila se djeca u dvorištu, da se naigrāju. Roditelja nije bilo kod kuće. Kad su se dosta naskakala i umorila, reče Pero, najstariji dječak: „Dosta smo se toga igrali, hajdemo u podrum u lad, da se igramo gostioničara. Svi to prihvate. Odoše u podrum, prihvatīše škafove, pa lijevaj i toči. Pretakali dobro pol sata. Kad su sve napunili, sjete se, da lijevaju u burad. No kako su tomu nevješti bili, dosta su vina prolili. Da ih gazda ne uhvati, pospu pijeskom sve, što god je bilo vlažno. I Bog zna, dokle bi djeca u podrumu piće prolijevala, da ne dode susjeda govoreći: „Idem vidjeti, što ta djeca rade u podrumu.“ Kad ona tamo ima šta i vidjeti. Uze šibu, te ih protjera, a u veče kaza gazdi. Kad otac začu, što Pero uradi, dobro ga šibom isplati, da si upamti, da se nije dobro svačega ni igrali.

V. Varoški.

Mudri pastir.

Za vrijeme sedamgodišnjega rata ukrao je neki pruski vojnik jednom malom ovčaru lijepoga škopca. Dječak je vruće molio, da mu ga ne uzme, ali je vojnik bio neumoljiv i vukao škopca dalje.

Mališ potrča zapovjedniku pukovnije i prituži se nad nedjelom vojnika. — Ovaj mu obeća, da će vojnika strogo kazniti, pode li mu za rukom, da mu u trag ude. „Da ga samo vidim“, primjeti dječak, „prepoznao bih ga odmah.“

Pukovnik dade smjesta pukovniku poredati. Čim je bilo sve na svom mjestu, išao je dječko iza dugih vrsta vojnika i pomno tražio krivca.

„Aj!“ živo će pukovnik, „tako ne ćeš nikada krivca naći! — Na ledima izgleda jedan kao drugi.“ —

„Onaj, kojega ja tražim“, odvrati pastir, „mora da drugčije izgleda“. — Idući dalje zaustavi se konačno kod šestog vojnika u trećoj vrsti. „Evo ga, gospodine pukovniče“, usklikne dječko, „evo lupeža, koji mi je škopca ukrao.“

U to izvuče iz džepa komad crvenog kamena, pa će nastaviti: „Ovim crvenašom označujemo mi naše škopce, pa sam ja istim kamenkom označio vojnika na njegovom pripasaču, da ga tako laglje prepoznam. Gospodine pukovniče, evo oznake!“

„Pravo“, veselo će pukovnik, „tvoja je domišljatost jednog dukata vrijedna!“

„Jest, al tko će mi ga dati?“ — upita živo mališ. Pukovnik se nasmije i reče: „Ja, ti lukavče mali!“ — Kod tih riječi izvadi iz tobolca zlatan novac i pruži ga dječaku; vojnika je minula stroga kazna, jer je zanj molio mudri i milosrdni pastir.

Preveo *Dubo Raskrižar*.

*) Da izpoznajo naši čitatelji blagolasno hrvaščino, jim podajamo danes nekaj hrvaškega beriva, ki smo ga ponatisnili iz „Bršljana“, mladinskega lista, ki izhaja že 18. leto v Zagrebu. Vsak Slovenec lahko razume hrvaščino.

Uredništvo.

„Zvonček“ izhaja 1. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 5 K, pol leta 2 K 50 h, četrt leta 1 K 25 h.

Izdajatelj, upravnik in odgovorni urednik: **Luka Jelenc**, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

Rokopise je pošiljati na naslov: **Engelbert Gangl**, učitelj v Ljubljani, Turjaški trg št. 4, III. nadstr.

Last in založba „Zaveze avstrijskih jugoslovanskih učiteljskih društev“.

Tiska „Narodna tiskarna“ v Ljubljani.